

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. április 12.
(csütörtök)**

Horváth Géza

A TRÓNFOSZTÓ

Énekek: 228; 468

Alapige: 1Kir 1,1-10; 32-38; 41-42; 45-49

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy ide gyűjtöttél bennünket erre a csendes esti órára, mielőtt a nap leszáll. Dicsérhetjük és magasztalhatjuk a Te drága nevedet, szent akarodat. Megvallhatjuk előtted, hogy csak Neked szeretnénk énekelni, és bocsánatot kérhetünk, ha más ének is van a szánkban a Te dicséreteden kívül.

Kérünk Téged, hogy szentelj most meg bennünket igéd áldott üzenetével, mert tudjuk, hogy a Te igéd igazság. Olyan jó lenne úgy eléd állni most, mint az ének írója, aki megvallja azt, hogy „Te szükségim beteljesíted, mert Jézus hozzád utat készített”.

Bocsásd meg, Urunk, hogy mi sokszor soroljuk, hogy mire van szükségünk, mit adj meg nekünk, mert kevés a bizalmunk, gyenge a hitünk arra nézve, hogy mindent odaadjunk Neked. Te tudod, hogy mi használ nekünk. Te tudod, hogy mit teszel. Te tudod, hogy miért adod azt. Bocsásd meg, Urunk, hogy ránk is azt mondhatod, amit Péterre mondtál: kicsinyhitű, miért kételkedsz. Kérünk Téged, Urunk, hogy adj nekünk ilyen lelkületet, hogy mindent oda bízunk, hiszen minden testi és lelki szükségünket ismered, és tudjuk, hogy Te fogod betölteni azokat.

Kérünk Téged, hogy legyen az igének üzenete számunkra. Szólj hozzánk, beszélj velünk igédén keresztül ezen az estén is, Urunk! Köszönjük, hogy nemcsak kenyérrel élünk, hanem a te beszédeddel is, amely a Te szádból származik. Kérünk Szentlélek Isten, hogy szenteld meg most gondolatainkat, hallásunkat, érzéseinket, egész valónkat.

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim Isten igéjét hallgassuk meg a Királyok első könyvéből. Sok verset fogok olvasni, de nem az egész fejezetet, hanem válogatott verseket, és annak néhány üzenetét szeretném elmondani.

„Amikor Dávid király élemedett korú ember lett, takarókba burkolták, mégsem tudott fölmelegedni. Akkor azt mondták neki a szolgái: Keresni kell uramnak, a királynak egy szűz leányt, legyen ő a király körül, ápolja, és aludjék karjai között, és melegítse föl uramat, a királyt. Azért egy szép leányt kerestek Izráel egész földjén. Rátaláltak a Súném városából való Abiságra, és elhozták a király. A leány igen szép volt, és a királyt ápolta, és szolgált neki. De a király nem ismerte őt. Adónijjá, Haggít fia pedig elbízta magát, és ezt mondta: Én fogok uralkodni! Szerzett magának szekereket, lovasokat és ötven előtte futó férfit. Apja soha nem rótt fel neki, hogy miért tesz ilyet. Ő pedig igen szép férfi volt, Haggít szülte Dávidnak Absolon után. Beszélt Jóábbal, Cerújá fiával és Ebjátár pappal, akik követték Adónijját, és segítették őt. De Cádók pap meg Benájá, Jójádá fia, Nátán próféta, Simei és Réi meg Dávid erős vitézei nem álltak Adónijjá mellé. Mikor pedig Adónijjá áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és hizlalt borjúkból a Zóhelet-kősziklánál, a Rógél-forrás mellett, meghívta minden testvérét, a királyfiakat és a király szolgálatában álló összes júdabelit. De Nátán prófétát, Benáját, az erős vitézeket és Salamont, a testvérét nem hívta meg. (...) Azután azt mondta Dávid király: Hívjátok hozzám Cádók papot, Nátán prófétát és Benáját, Jójádá fiát. Erre azok bementek a király elé. A király ezt mondta nekik: Vegyétek magatok mellé uratok szolgáit, ültessétek Salamont, az én fiamat az öszvéremre, és vigyétek le őt Gihónba! Ott Cádók pap és Nátán próféta kenje föl őt Izráel királyává! Majd fújjátok meg a kürtöket, és kiáltsátok: Éljen Salamon király! Azután vonuljatok föl onnan őutána, ő pedig jöjjön, üljön az én trónomra, és uralkodjék helyettem. Mert meghagytam neki, hogy ő legyen a fejedelme mind Izráelnek, mind Júdának. Akkor Benájá, Jójádá fia így felelt a királynak: Ámen! Így szóljon az ÚR, az én uramnak, a királynak Istene is. Ahogy vele volt az ÚR az én urammal, a királlyal, úgy legyen Salamonnal is, és emelje magasabbra az ő királyi székét az én uramnak, Dávid királynak trónusánál! Lement tehát Cádók pap, Nátán próféta és Benájá, Jójádá fia, lementek a kerétiak és a pelétiak is, és fölültették Salamont Dávid király öszvérére és levitték Gihónba. (...) Meghallotta ezt Adónijjá és összes vendége, akik nála voltak, amikor éppen befejezték a lakomát. Meghallotta Jóáb is a kürtölés szavát, és azt mondta: Miért van ez a zaj és mozgás a városban? Még beszélt, amikor íme, megérkezett Jónátán, Ebjátár pap fia. Adónijjá azt mondta: Jöjj be, mert megbízható férfiú vagy, és bizonyára jó hírt mondasz. (...) És Cádók pap Nátán prófétával együtt fölkenete őt királlyá Gihónnál, és onnan vonultak föl nagy örömmel. Ettől zendült meg a város, ez az a zaj, amelyet hallottatok. Salamon immár ott is ül az ország trónján. A király szolgái is bementek, hogy áldják urunkat, Dávid királyt e szavakkal: Tegye Isten Salamon nevét híresebbé a te nevednél, és emelje följebb az ő királyi székét a te trónusodnál. Akkor a király meghajolt a fek-

vóhelyén, és így szólt: Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki a mai napon olyan utódot adott, aki szemem láttára ül a trónra. Akkor megrettentek, és fölkeltek mindnyájan, akik Adónijához voltak meghíva, és elment mindenki a maga útjára.”

A Bibliaolvasó kalauzunk szerint most a Királyok könyvét olvassuk, és amikor kezdtük, akkor figyeltem fel erre az első fejezetre. Azért hirdetem ma innen Isten ígését, mert szeretném, hogyha valaki nem olvassa esetleg a Királyok könyvét, kedvet kapjon hozzá, mert olyan üzenetek vannak benne, amelyek Jézus Krisztusra, a mi Urunkra és Megváltónkra mutatnak.

Amikor a Királyok könyvét és a királyok történetét olvassuk, akkor hadd említsem meg, hogy hogyan alakult ki Izráelben a királyság. Sokáig ismeretlen volt, hogy Izráel népének földi királya legyen, hiszen Izráel népe azt vallotta, hogy az Úr a mi bíránk, Ő a mi királyunk, Ő tart meg minket. Aztán Sámuel korában kezdték el mondani, hogy jó lenne, ha úgy, mint a többi népnek, nekünk is lenne látható királyunk, aki intézi a mi ügyeinket. Sámuel próféta figyelmezteti őket, hogy milyen lesz az a király, mit fog elvenni. Nem sok áldás lesz rajta, inkább keserűség lesz az ő uralkodása. De Isten tudta, hogy Őt vetették meg, ezért kérnek királyt; és Isten megadja nekik.

Az ember sokszor a saját maga kelepcejébe és csapdájába kerül a hitetlenség és az engedetlenség miatt, és akkor nincs mit csodálkozni rajta. Azt mondja a Galáciabeliekhez írt levélben is az ige: amit vet az ember, azt aratja is.

Saul király után azonban Isten megkönyörül rajtuk, és olyan királyt ad a nép élére, aki Jézus Krisztusnak is előképe lesz — Dávid királyt, aki alatt az ország felvirágzik. Külső és belső viszonylagos békesség, jólét van az országban.

A Királyok könyve azzal kezdődik, hogy Dávid király megöregszik, és néhány versben az elején elmondja, hogy már annyira rossz volt a keringése — gondolom, ez azt jelenti —, hogy állandóan fázott. Már nem bírtak annyi takarót hozni, hogy felmelegedjen, és akkor azt mondják a szolgái: keresni kell egy fiatal lányt, aki ápolja, aludjék karjai között és melegítse fel a királyt. A testi embernek minden helyzetben, minden szituációban csak testi megoldás jut eszébe; hogy mit, hogyan oldjunk meg. Ez nekünk is nagy figyelmeztetés, hogy vigyázzunk! A különböző helyzetekben mindig a lelki módot keressük és mindig a lelki utat keressük, ne a testi felé menjünk!

A Biblia azt is elmondja, hogy aki testi úton akar elindulni, az nem fog célba érni. A célba csak lelki harcban és lelki eszközökkel lehet bejutni. Sokkal jobb lett volna, ha egy imádkozó közösség Dávid királyt felkészítette volna az elme- netelre. Akik készítik arra a napra, amikor az Úr szól: szolgám elég, szolgám elég — akkor készen legyen. Sokkal jobb lett volna ilyenekkel erősíteni, ilyenekkel bátorítani, körülvenni őt az Isten ígéreteivel, mint testi megoldásokat ajánlani és készíteni számára.

A Királyok könyvéhez egy gyülekezeti tagunk valamikor egy rajzot is készített az összes királyról: a rossz királyokat feketével jelölte, a jó királyokat fehérrel, és félig fehérrel, félig feketével azokat, akik ugyan az Urat szolgálták, de nem tiszta szívből. Tehát, nem volt egyértelmű az ő életükben Isten hatalma, Is-

ten ereje, hanem a maguk útját is járták és a maguk cselekedeteit is végbevittek. Nagyon érdekes, hogy a királyokat valóban így osztályozza csak a Királyok könyve — mennyire voltak hűségesek az Úrhoz. Nem az számított egy királynál, hogy jó politikus legyen, mert az a külföldiekkel jól tud beszélni. Nem az számított, hogy kitűnő hadvezér legyen, mert akkor jól vezeti a harcot. Nem az számított, hogy jó közigazdász legyen, aki a kincstár felett őrködik, hogy a kincstár gyarapodjon, hanem egyetlen dolog kívántatik meg, amit az Újszövetségben a sáfárról olvasunk: hogy hűséges legyen az Úrhoz.

Ez az első fejezet arról szól, hogy jön egy trónfosztó, egy trónkövetelő, aki lényegében egy puccsot kísérel meg Dávid ellen; Adónia, Dávid negyedik gyermeke. Mivel az előző három meghalt, Adónia azt gondolta, hogy akkor a sorrendben ő következik. Azonban a Bibliából már tudjuk, hogy a sorban mindig az következik, akit Isten kijelöl, akit Isten arra rendel. Láttuk ezt már például Jákób és Ézsau történetében. Láttuk ezt Efraim és Manassé esetében, és látjuk itt is, hogy nem az lesz a király, aki következik, hanem az, akit Isten elrendel.

Ennek a trónkövetelőnek a története azért van benne a Bibliában, hogy lássuk meg: bizony az Isten ellen, az uralom, az uralkodó ellen így lázadt fel a Sátán is valamikor. Így vett maga mellé embereket, ahogy Adónia maga mellé vesz embereket. Követik őt és két táborra szakadnak. Ma is egy olyan korban élünk és mindig olyan korban élt az ember, amikor sokan hatalomra törekedtek és törekednek. Nem kivétel ez alól az egyház sem. Tehát, embereket akarnak maguk mellé állítani. Adónia összeszedi a maga embereit, de Nátán prófétát, Benáját, az erős vitézeket és Salamont, a testvérét nem hívja meg. Adónia azokkal nem foglalkozik. Azokat nem hívja meg. Bennünket, hívőket, sokszor azzal vádolnak, hogy mi elkülönülünk. Hogy kirekesztőek vagyunk. Annak idején a Bethánia Szövetségről is mondták némelyek, hogy az egy zárt közösség volt, mert oda nem mehetett akárki. Nem igaz, mert jöhetett bárki, csak nem jött.

Az Isten népére mindig rá akarták fogni, minden időben, hogy el akar különülni. Nézzétek meg az ígét! Nem azt mondja, hogy ők elkülönültek, hanem a hitetlenek különülnek el. A trónkövetelő Adónia különült el, mert nem hívta meg Nátán prófétát, Salamont, Benáját és az erős vitézeket sem. Képzeljétek el, hogy milyen ünneprontó lett volna, ha ott Nátán megszólal: így szól az Úr! Ha ott is Nátán elmond egy történetet, és a végén esetleg azt találja mondani: te vagy az az ember! Az már nagyon érdekes jel, ha valahol, valamilyen közösségben nem kell az Isten ígéje. Mert nem a próféta nem kellett, hanem az az Isten, akit a próféta képviselt. Az az ige nem kellett, az igazság nem kellett. Az ilyenek mindig ferde utak, és ezek az igazi elkülönülők.

Adónia abban tévedett, hogy embereket akart maga mellé állítani. Ha ő hitben járt volna, akkor tudta volna, hogy nem embereket kell maga mellé venni, hanem az Urat. Az Úr legyen mellettem, mert az Úrral többet érek, mint az összes többi emberrel, akiről azt gondolom, hogy van tehetsége, ereje, meg van anyagi háttere. Ez nekünk jó tanulság és jó példa. Esetleg mi is lehetünk olyan helyzetben, amikor azt gondoljuk, hogy ha embereket állítunk magunk mellé,

mi azzal fogunk győzni. Tanuljuk meg az igéből, hogy nem, hanem ha az Urat állítjuk maguk mellé, ha az Úr jön velünk, akkor arathatunk győzelmet!

Ez a történet arra is tanítson bennünket, hogy nem uralkodásra vagyunk, hanem szolgálatra. Azt mondja a mi Urunk, Jézus: Én olyan vagyok köztetek, mint aki szolgál; aki követni akar engem, az legyen mindenkinek a szolgálója. Adónia uralkodni akar, az ige meg azt mondja: azzal mutassa meg a nagyságát, hogy kicsi lesz; hogy szolgáljon. Látjátok, mennyire fordítva van az Isten népe között, mint a világban? Salamon lesz az, akit Isten rendel erre a helyre. Az ige üzenete azért mutat Jézus Krisztusra, mert Dávid király rendelkezik a felől, hogy menjenek és kenjék királlyá Salamont. Salamont nem kell megválasztani.

Az Isten népe között nincs demokrácia. Azt a világ találta ki. Hozzá is tették, hogy a nép szava, az Isten szava. Emlékeztek mi lett abból, amikor valaki odaadta a népnek a döntés jogát? Amikor Pilátus azt mondta: válasszatok, hogy kit bocsássak szabadon! A nép azt mondta, hogy Barabást. A demokrácia küldte a Golgota keresztségére Jézus Krisztust. Olyan szép ebben az igében, hogy a királyt nem választják, hanem elrendelik — kenjétek fel Salamont! Ez mutat nekünk arra, hogy az Úr Jézus Krisztust is felkente az Atya örökökévaló királyunkká, papunkká és prófétánkká. Jézus Krisztust sem kell választani, csak felismerni és elismerni. A királyságnál is ez kellett: Salamont is felismerni és elismerni, hogy őt jelölte ki Isten.

Az újszövetségi gyülekezetekben sincs választás, hanem azt mondják: felismerjük, hogy az Isten kit választott, és azt a gyülekezet közösségében egy közös imával felszenteljük erre a szolgálatra, és kérjük az Urat, hogy áldja meg. Felismerjük, hogy ki az, akit Isten elrendelt. Emlékeztek, amikor Jézus azt mondja: ó, Jeruzsálem, bár felismerted volna, amik ezen a napon a te üdvösségedre valók! Amit Isten elénk ad, azt fel kell ismerni. Nincs beleszólási jogunk, egyetlen dolgot tehetünk: „Mélyen meghajlok, ím színed előtt, Töltsd ki kegyelmedet, önts ki erőd! Mester, előtted a porba esem, Mindenbe' mindenem légy te nekem.”

A lelkiek követése mindig megosztottságot okoz. Ha valahol valaki Jézus Krisztust kezdi követni, az készüljön fel, hogy rögtön megosztott lesz a család vagy megosztott lesz a közösség. Vannak, akik Adónia mellett lesznek, és vannak, akik hűségesekek maradnak Dávidhoz. Így mondja az Úr Jézus Krisztus is: ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony magva között; vagy azt mondja: családon belül is, az anya és lánya között, a menny és az anyós között. Azért, mert aki lelki döntéseket akar hozni az életében, az mindig megosztottságot fog okozni. „Bolond vagy te!” — fogja hallani sokszor. „Elment neked az eszed!” „Szemellenzős vagy” — és már jön a másik tábor, aki nem fog téged követni.

Azt olvassuk az igében: elment Adónia és áldozatot mutatott be juhokból, ökrökből és hízlalt borjúból a Zohélet kősziklánál, a Rógel forrás mellett. Áldozatot mutat be Adónia, de ez hamis áldozat. Hogy valaki eléget és elfüstölögtet bizonyos mennyiségű áldozati állatot, az még nem jelenti azt, hogy ő lelki ember. Van hamis áldozat, mint ahogy van hamis istentisztelet, hamis imádság, hamis megtérés; mert egyszer csak kiderül, hogy a cselekedetei nem igazolják

azt, amit az áldozatban ő bemutatott. Kiderül, hogy a gondolkozása más. Valakiről kiderül, hogy esetleg eltanulta a lelkieket, abban él évtizedekig, de a cselekedetei, megtérni nem tudó, megkövéredett szíve és engedetlen élete azt mutatja, hogy hamis áldozatot mutatott be. Lehet, hogy szolgált az Úrnak. Lehet, hogy prédikált. Lehet, hogy bibliaórákat tartott, de egyszer csak kiderül, hogy úgy csinált, mint Adónia.

El lehet tanulni, és el lehet lesni, de az áldozatnál mindig az a kérdés, hogy tetszik-e Istennek, és nem az, hogy bemutatja valaki. Nem az, hogy elvégzi, hanem az, hogy abban Isten gyönyörködik-e vagy sem. Elfogadja vagy elutasítja? Jó tetszéséül van Neki vagy haragot gerjeszt a szívében? Idegen tűz az vagy a szív lángolása Óérte? Aki idegen tüzet vitt, az elpusztult. Azt Isten nem fogadta el. Az Isten Lélek, és akik Őt imádják, azoknak úgy kell imádni, ahogy Ő elrendelte; ahogy Ő meghatározta. Aki kérni akar, az legyen alázatos és hivatkozzon az Isten ígéreteire.

Amikor azt mondja Dávid király: hívjátok Cádók papot, Nátán prófétát, akkor eszébe jutott, hogy megöregedett, de még nem rendezett el valamit. Akár lelki, akár testi életünkre nézve ez egy nagy figyelmeztetés, mert vannak, akik azt hiszik, hogy soha nem fognak meghalni. Nem gondolják, hogy „holnap talán az ajkad néma már. Holnap talán munkád hiába vár. Ez lelki értelemben is igaz, hiszen ez az ének úgy folytatódik: „azért ma jöjj, azért ma tedd, azért ma légy Jézusé!” De ez igaz a mi testi életünkre nézve is, és Dávid király csak akkor veszi észre, hogy ő valamit nem rendezett el, amikor a trónkövetelő, a trónfosztó már ott kopogtat az ajtón. Már ott szervezkedik, hogy ő lesz Dávid helyett a király, és akkor Isten megerősíti arra Dávidot, hogy ezt a kérdést elrendezze.

Nagyon szép, ahogy olvassuk: ültessétek az én fiamat az én öszvéremre. Megint az alázatnak a jele. Jézusról úgy van megjövendölve, hogy számárháton fog ülni. Tehát nem azt mondja, hogy hozzátok az arany szerszámmal felcicomázott fehér paripát, hanem: ültessétek az öszvéremre. Azok a nagy uralkodók, akik tudnak alázatosak és szerények lenni. Dávid életéből még hadd emeljem ki azt, amikor Salamont felkeni királlyá — a 47. versben van —, akkor a király meghajolt fekvőhelyén. Addig azt olvassuk, hogy őelőtte hajoltak meg. Bemegy Bethsabé, hajlong; előadja azt, amit Nátán próféta rábízott. Mindenki hajlong, de olyan királya volt Izráelnek, aki maga is meghajolt a fekvőhelyén. Nagyon megvidámodott a szívem, amikor észrevettem, hogy Izráelnek ez a királya öregségében tud örülni a lelkiek uralomra jutásának. Tud örülni a lelki győzelmeknek, és azért Istennek adja a dicsőséget. Meg tud hajolni az Úr előtt. Ez valami csodálatos dolog!

Amikor Salamont királlyá kenték, akkor meghallotta Adónia és az összes vendége, akik nála voltak, a kürtölés szavát, és azt mondta: miért van ez a zaj a városban? Ilyen lesz az, amikor a mi Urunk, Jézus Krisztus visszajön hatalommal és dicsőséggel. Ez arra utal, amikor a király megjelenik, amikor a király felkenetik, amikor a király beül az Ő királyi székébe. Amikor a király kürtzengéssel és angyali szóval fog visszajönni, és minden szem meglátja Őt; még akik által szegezték is. „Mi ez a zaj?” Hallatszik a kürtzenzés szava és akkor kiderül,

hogy ki kivel volt. Akkor kiderül, hogy melyik táborban voltunk. Akkor kiderül az, hogy kié volt a mi szívünk!

Végül, még arról hadd szóljak, hogy amikor Salamont királlyá kenik, azt mondja Dávid: *„Áldott az ÚR, Izráel Istene, aki a mai napon olyan utódot adott, aki szemem láttára ül a trónra.”* Eszembe jutott Simeon imája, amikor a gyermek Jézust a kezébe fogja és áldja az Urat, úgy, mint itt Dávid: áldott az Úr, mert még megláttam, hogy Salamon odakerült a trónra. Az öreg Simeon valami hasonlót tesz, amikor azt mondja: *„Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat, a te beszéded szerint, békességben: Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet.”*

Azzal fejeződik be a Királyok első könyvének első fejezete, hogy bejárták az egész országot és megkeresték a legszebb lányt, de Dávidnak nem abban telt öröme, hanem abban, hogy Salamon királlyá kenetett és nem az ellenség fogja vezetni a népet. A lelki ember megbotlik, tévedhet, bűnbe eshet, de látjuk az alapvető dolgokat az életében: amikor királlyá tétetik, akkor csordultig van a szíve és azt mondja: áldott az Úr, hogy olyan utódot adott, aki szemem láttára ül a trónra.

A Királyok könyvének rövid összefoglalását hadd fejezzem be azzal, amit majd fogunk is énekelni több versszakon keresztül: királlyá Jézust koronázzátok! Van nekünk örökkévaló Királyunk, aki népét vezeti, aki népét egybetartja, aki népét táplálja, aki népéről gondoskodik. Nem mi választottuk Őt, hanem Ő választott minket — a János evangéliuma 15. fejezete szerint. Mert Őt kente fel Isten és rendelte el szentségül, igazságul, bölcsességül, váltságul — mondja az 1. Korinthusi levél 1. fejezetében az Isten igéje. Ő a mi Királyunk, Ő tart meg minket.

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy az Ószövetségben is minden nemcsak Rád mutat, Úr Jézus Krisztus, hanem Te ott vagy az Ószövetség lapjain. Te akkor is a Szentháromság második személyeként uralkodtál e világ felett. Akkor is Téged magasztalt a hívő ember, akinek megnyílt a szeme, aki felismerte Benned, hogy egyszer majd Te leszel ott az oltáron, nem a bárány, nem a kosok, nem a bakok vagy bikák. Köszönjük, hogy így nyílt meg a szeme sokaknak, Keresztelő Jánosnak is, aki azt mondta: Íme, az Isten báránya, és köszönjük, hogyha mi is felismertük Benned, hogy Te vagy a mi szabadítónk és megtartónk.

Kérünk, hogy áldj és őrizz meg bennünket hitünkben, és engedd, hogy a Hozzád tartozás öröme, lelki célokat mutasson nekünk. Add, hogy lelki fegyverekkel küzdjünk, és a lelkieket helyezzük a testiek elé, mert tudjuk, hogy akit a Te Lelked vezérel, azok a Te fiaid. Kérünk Téged, hogy azért áldj meg bennünket, hogy vigyük el az ige üzenetét a szívünkben!

Add, hogy különböző helyzeteinkben Lélek szerint járjunk, és úgy döntünk! Bocsásd meg, amikor mi is testileg döntünk!

Kérünk Téged, hogy áldj meg szeretteinkkel együtt! Kezedbe tesszük betegeinket, a megfáradtakat, időseket, akik nehéz úton vagy a halál árnyéka völgyében járnak. Kezedbe tesszük a holnap munkába indulókat, iskolába menőket,

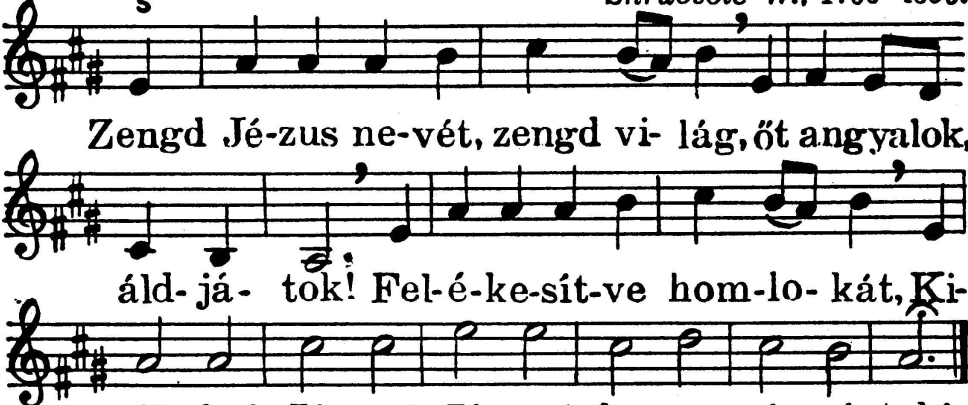
óvodában levő gyermekeinket. Kezedbe tesszük, Urunk, ezt az egész országot. Hálás a szívünk azért, amiért megkönyörültél rajtunk. Bűneink szerint is cselekedhettél volna velünk, amit megérdemeltünk volna.

Köszönjük, hogy mindig tapasztalhatjuk a Te kegyelmedet. Több ez és jobb ez az életnél is. Tarts meg bennünket szeretetedben!

Ámen.

468. ének

Shrubsole W., 1760–1806.

Zengd Jé-zus ne-vét, zengd vi- lát, őt angyalok,
áld- já- tok! Fel-é-ke-sít-ve hom-lo- kát, Ki-
rály-lyá Jé-zust, Jé-zust ko-ro-náz-zá-tok!

2. Ti vértanúi Istennek, Kik mennyben szolgál-
játok A Bárányt, ki megöletett: Királya Jézust...

3. Ti választottak, szent hívek, Mind akit ő meg-
váltott, Szent irgalmát dicsérjétek: Királya Jézust...

4. Ti bűnösök, mert ő hordott Ti értetek kint s
átkot, És szent vérével áldozott: Királya Jézust...

5. Ti népek, törzsek, kik bárhol Az ő szavát hall-
játok: Nagy jóvoltáért hálából Királya Jézust...

6. Mily boldogság lesz majd, ha fenn A Jézus előtt
állok És mindörökké zenghetem: Királya Jézust, Jé-
zust koronázzátok!

Perronet Edward, 1726–1792.